

3 Евангелля св. Лукі

У пятнаццаты год панавання Тыберыя цэзара, калі Понцій Пілат панаваў у Юдэі, а Ірад быў тэтрархам у Галілеі, Філіп, брат ягоны – тэтрархам у Ітурыі і Траханідскім краі, а Лізанія – тэтрархам у Абіленах; пры першасвятарах Анне і Каяфе, было скіравана слова Божае да Яна, сына Захарыі, у пустыні. І ён абходзіў усе ваколіцы Ярдана і прапаведаваў хрост пакаяння для адпушчэння грахоў, як напісана ў кнізе прамой пророка Ісаі: “Голас таго, хто кліча ў пустыні: падрыхтуйце дарогу Пану, раўняйце сцежкі Яму! Кожная даліна ўзвысіцца, кожная гара і пагорак панізіцца, і выбоістыя дарогі стануць раўнінай, і ланцугі гор – далінаю. І ўбачыць кожнае цела Божае збаўленне”. †

Лк 3, 1–6

Хоць векавая, але заўсёды навіна і заўсёды добрая

Яшчэ раз Касцёл вуснамі прарокаў нагадвае пра надыходзячую поўню часу. Падзеі дзвюхтысячагадовай даўнасці – гэта не толькі прыгожае павучальнае апавяданне, каб мы былі лепшымі. Св. Лука надаў апісваемай гісторыі канкрэтныя межы ў часе і прасторы. У нас не можа ўзнікаць сумненняў аб аўтэнтычнасці згадваемых постацей: цэзара Тыберыя, пракуратара Понція Пілата, цара Ірада ці першасвятароў Анны і Каяфы. Выразнай постаццю быў Ян Хрысціцель ці нават згадваемы ім прарок Ісаі. Сапраўднымі былі людзі, якія яго слухалі, і канкрэтнымі былі грахі, з якіх яны спрабавалі паўстаць, каб падрыхтаваць дарогу Пану. Не ўдасца праігнараваць евангельскае сведчанне: прыход Езуса на зямлю, Яго жыццё і вучэнне так глыбока працялі гісторыю, што немагчыма аддзяліць адно ад другога.

Сёння Божае слова накіравана да нас. Да людзей з цела і крыві, якія змагаюцца з актуальнымі праблемамі, грахамі. Калі пагоркі і даліны і ў наш час будуць зраўняныя, то і нам удасца не толькі ўбачыць, але і заслужыць Божае збаўленне. Надзейнасць гэтага завету пацвярджае мінулае і... вечнасць.